

בסוף שנת תשמ"ב לקראת פתיחת שנת הלימודים של תשמ"ג קבוצת הורים בקרית אתא לבשה רוח טהרה והחליטה שצריך להוסיף קצת לימוד תורה לילדים, שעות שיעורי התורה בבית הספר יבנה היו מעט מאוד, הדגש הושם בעיקר על לימוד מקצועות החול, ולא פלא שהתוצאות הן גם שכ 50% מהילדים במוסד כעבור כמה שנים זרקו את דרך התורה ומצוות לחצוב להם בורות נשברים, לצערם ולשברם הגדול של ההורים, שבכו ממש את הספר התורה שלהם שנשרף.

ההורים פנו להנהלת בית הספר ובקשו להוסיף שעות תורניות לאחר שעות הלימוד הרגילות, אבל ההנהלה לא הסכימה לשמוע על כך.

שראו ההורים שאין שום מענה לבקשתם, החליטו בהתיעצות עם רב העיר באותו הזמן הרב שמואל שלוזינגר זצ"ל לפתוח בית הספר חדש.

מטרת הבית הספר היתה: א. להקדיש זמן רב יותר ללימודי הקודש. ב. הקמת כיתות נפרדות לבנים ולבנות. ג. הקפדה על צניעות הבנות מגיל צעיר. ד. מורים ומורות בעלות יראת שמים ה. לתת הדגשה רבה יותר של ערכי אמונה ויראת שמים.

לצורך כך הם הקימו בית ספר חדש תורני – נעם. תקדים לכך היה בירושלים בו בשנת תשל"ד לאחר שרמת החינוך בבתי הספר הממלכתיים דתיים לא סיפקה את בקשות ההורים, שרבים מהם היו בוגרי ישיבת מרכז הרב, הם התייעצו עם הרב צבי יהודה קוק והוא הורם להם לפתוח בית הספר חדש.

וכך בשנת תשמ"ב מקימים ההורים את כיתה א' בבית הכנסת היכל שלמה בעזרת הנשים, הרוחות בקרית אתא סערו מאוד, היו כאלה שמאוד התנגדו להקמת הבית הספר, הם טענו שיש מצווה להיות חלק מכולם, "לעולם דעתנו של אדם תהיה מעורבת עם הבריות", ו"אנחנו ללא מתבדלים כמו החרדים!". ההבדלות יוצרת הרגשת עליונות וגאווה – דבר שמוליד שנאה וניכור בתוך עם ישראל, וזה אסור לנו ליצור, ועוד כאלה וכעלה טענות.

הם פחדו מאותם הורים, והגישו תביעה משפטית נגד הורי תלמידי בית הספר נועם, על אי מילוי חוק חינוך חובה. היות ובית הספר הזה שהוקם על ידי ההורים לא קיבל אישור של שר החינוך. השר חשב באמצעים חוקיים להרתיע את ההורים מלפתוח בית הספר תורני.

בחסדי שמים הדבר לא עלה בידם ובית הספר המשיך להתקיים תוך מאבק עיקש של ההורים. בשנה לאחר מכן עבר בית הספר לדירה ברחוב יהודה הלוי (המטרה היתה להיות רחוקים מבית הספר יבנה), ובשנה לאחר מכן לעוד מבנה.

רק בשנה הרביעית השיגו ההורים מבנה מסודר בשכונת התימנים, הרב אברהם צדוק שמאוד שמח בהקמת בית הספר החדש, נתן להם את בית הספר שלו – בית הספר רמב"ם שנסגר כמה שנים לפני כן.

כל אותן זמן משרד החינוך אינו מכיר כלל בבית הספר, ההורים צריכים לשלם מכספם את שכר הלימוד (כ 700 ש"ח של ימינו) ועוד תשלום על ההסעות עד שכונת התימנים.

היה כאן מסירות נפש של ההורים למען חינוך תורני בדרך התורה, הורים ששולחים את ילדיהם לבית הספר לא מוכר, בית הספר חדש, לא רשמי שנודד ממקום למקום, אין לו תקציבים כלל, ההורים צריכים לשלם את הכל מכספם.

אפשר לומר שרוח טהרה ממרום שרתה על ההורים, היו אלו הורים שלא למדו בישיבה, אפילו לא בישיבה תיכונית, נשים שלא למדו במדרשה וכדומה, ופתאום הם מסכימים ללכת נגד הזרם באש ובמים, לצאת להפגנות נגד העירייה שלא רוצה לתת להם מבנה, נגד משרד החינוך שלא רוצה להכיר בהם, ונגד תנועת המפד"ל בעריה שבאותו זמן התנגדה מאוד לצעד הזה ולא רצתה כלל לעזור להם.

כבר הובטחנו מבורא עולם לפני מאות שנים שכאשר נגיע לארץ ישראל, ישלח הקב"ה רוח טהרה ממרום שתגרום לאנשים רצון עצום להתקרב לבורא עולם, כמו שנאמר (יחזקאל לו, כד – כז):

"וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֲרָצוֹת וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדֹמְתְכֶם: וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֶטְהַר אֶתְכֶם: וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת לֵב הָאֵבֶן מִבְּשָׁרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: וְאֶת רוּחִי אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקִּי תֵלְכוּ וּמִשְׁפָּטִי תִשְׁמְרוּ וְעָשִׂיתֶם".

המאבק של ההורים נשא פרי, לאחר כשמונה שנים הכיר משרד החינוך ברשת החדשה, ???

והתוצאות היו ברוכות הן השפיעו על כל הסביבה, בתי הספר הדתיים בכל האיזור התחילו לעשות כיתות נפרדות, רמת לימודי הדת עלתה מאוד, והיום במבט לאחור כולם מודים שהיה זה מהלך מבורך מאוד שתרם רבות לכל האיזור.